

Het is tijd dat wij, wetenschappers, het beleid van Francken aanklagen

72 onderzoekers in de politieke en sociale wetenschappen protesteren tegen het migratiebeleid van de Belgische regering.

Dit is geen etherisch protest van linkse intellectuelen in ivoren torens, belerende academici of militanten die zich als universitaire onderzoekers en professoren voordoen. De kleine minderheid van ondertekenaars die men als militant zou kunnen bestempelen, heeft daar nooit een geheim van gemaakt.

Dit is wel een gebaar van collectief protest van Belgische onderzoekers in de politieke wetenschappen tegen het migratiebeleid van de regering en van Theo Francken, de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

De ondertekenaars van deze tekst zijn niet allemaal Belg en werken voor het merendeel niet rond het migratievraagstuk. Ze zijn niet noodzakelijk of niet uitsluitend gespecialiseerd in het Belgische politieke leven. Ze bestuderen het politieke leven van Europa of andere delen van de wereld, autoritaire of totalitaire regimes, politieke ideeën en theorieën, het openbare en het sociale beleid. Deze onderzoekers komen uit verschillende denkrichtingen en verschillen over veel vraagstukken van mening. Maar ze werken allemaal aan Belgische universiteiten en zien – vooral sinds 2014 – hoe het Belgische migratiebeleid achteruitgaat en verloedert.

Dat beleid dwingt de onderzoekers nu om hun gebruikelijke en deels door de wetenschappelijke ethiek gekenmerkte stilzwijgen te verbreken. Een onderzoeker, wat zijn of haar politieke opvattingen ook mogen zijn, moet immers begrijpen en verklaren, niet oordelen en partij kiezen. Consequente wetenschappers schrikken er ook vaak voor terug om zich uit te spreken over onderwerpen waarin ze geen specialisten zijn. Maar het optreden en het discours van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie hebben nu een ondraaglijke drempel bereikt, net zoals de passieve houding van de regering in haar geheel – op enkele uitzonderingen na – tegenover dat optreden en dat discours ondraaglijk is geworden.

Geen gepast antwoord

Daarom is het tijd dat wij op onze beurt, te lang na anderen, zeggen dat deze toestand effectief herinnert aan de zwartste uren van onze geschiedenis – of beter aan de jaren die eraan voorafgingen. Het is tijd, niet alleen omdat wij vrezen (of hopen) dat onze kinderen en kleinkinderen ons op een dag rekenschap zullen vragen. Niet alleen voor de (tien)duizenden drenkelingen in de Middellandse Zee, de directe slachtoffers van criminele mensensmokkelaars én van het gebrek aan een consequent Europees migratiebeleid – “Gaan we ze allemaal laten sterven?”, vraagt een liberale politieke filosoof. Niet alleen voor de doorlopende schendingen van de rechten van de mens en van het kind, waaraan de Belgische regering zich bezondigt of die ze tolereert, wat in het licht van de geschiedenis niet minder erg is.

Het is tijd dat wij, als wetenschappers die de politiek en de politiek bestuderen, hier en elders, vandaag en gisteren, het Belgische beleid aanklagen. Het is ook tijd dat wij herhalen dat dit beleid geen enkel gepast antwoord geeft op om het even welk probleem. België wordt niet overspoeld door migranten en de overgrote meerderheid van de migranten zijn geen criminelen of terroristen. Zij zijn op de vlucht voor oorlog, vervolging of armoede, zoals vroeger de Spanjaarden en voor hen de Polen. De context is weliswaar veranderd, maar dat maakt de migranten nog geen profiteurs die onze economie te zwaar zouden belasten.

Het nutteloze en gevaarlijke beleid dat op dergelijke verzinsels stoelt, zal onze samenleving niet

Dit beleid schept geen banen en voedt de angsten in plaats van ze te bedaren. Het verenigt de nationale gemeenschappen niet eens, maar drijft ze uiteen

veiliger maken – de clandestiniteit die het in de hand werkt, schept alleen maar meer onzekerheid – en evenmin rijker, want het is duur en inefficiënt tegelijk (minder regularisaties betekenen niet minder migranten). Dit beleid schept geen banen en voedt de angsten in plaats van ze te bedaren. Het geeft de toekomst geen enkele zin. Het verenigt de nationale gemeenschappen niet eens, maar drijft ze integendeel uiteen.

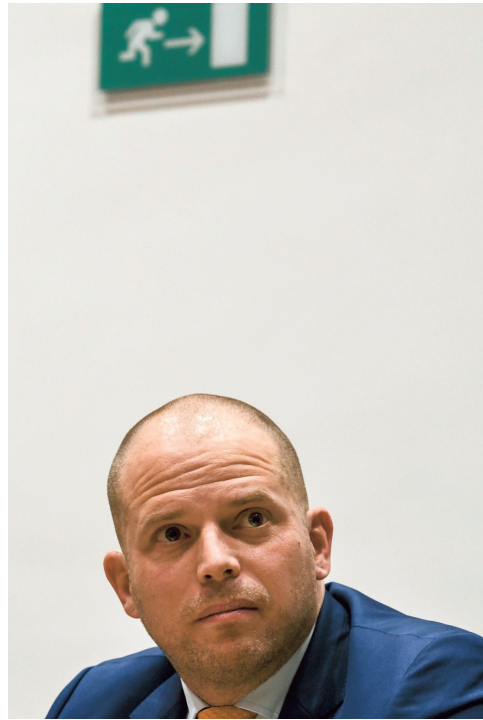
Dat komt omdat het niet kordaat genoeg is, zullen sommige mensen zeggen. In werkelijkheid ligt het schreeuwende gebrek aan kordaatheid en cohesie bij de politici, die gehecht zijn aan de mensenrechten en de menselijke waardigheid, de democratie en de burgerlijke vrijheden.

En tot slot willen wij, in alle bescheidenheid, onze steun betuigen aan de mensen die deze democratische rechten en vrijheden verdedigen door zich solidair te tonen met de migranten. Gelukkig worden zij voortdurend talrijker.

DeMorgen.be

De namen van alle ondertekenaars van deze petitie vindt u op onze website

► Theo Francken in de Kamercommissie. 'Het optreden van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft een ondraaglijke drempel bereikt.' © PHOTO NEWS

Een vraag naar beleid betekent geen blijk van harteloosheid

Lukas Vander Taelen is journalist en columnist.

Het is tekenend voor Joël De Ceulaer dat hij mij meteen wegzet als iemand die “wat migratie betreft al enkele jaren de consensus op rechts vertolkt” (DM 27/4). Dat moet hij doen omdat hij een stelling te bewijzen heeft en intellectuele eerlijkheid is daaraan ondergeschikt. Een dergelijke ongenueanceerde beschrijving van mijn opvattingen: ik heb het al vaker gehoord in linkse kringen. Je zegt of schrijft iets wat tegen een ander standpunt ingaat en je krijgt naar het hoofd geslingerd dat je bij de N-VA hoort. Dat is op zijn minst gezegd oneerlijk en vooral niet erg interessaat.

Maar het is De Ceulaer natuurlijk niet te doen om een open debat. Hij vraagt de kijker van het debat in *De afspraak*, waar ik te gast was, zelfs om meteen door te spoelen naar de 26ste minuut. Op die manier kan hij verzwijgen dat ik blijkbaar ook een geweten heb en dat ik een aantal dagen een groep transmigranten uit het Maximiliaanpark bij mij thuis heb geherbergd en nog van plan ben dat te doen. Ik hoop dat Joël De Ceulaer dat ook doet.

Het is noodzakelijk om alle nuances te bannen om van iemand met wie je het niet eens bent de gewenste karikatuur te kunnen maken. Want zo kan De Ceulaer zeggen dat ik vind dat “het maar transmigranten zijn, geen volwaardige mensen”. Ik zou dus een symbool zijn van de “tijdgeest” omdat ik inderdaad denk dat het niet kan getolereerd worden dat een gewapende groep mensen, van welke origine ook, met stokken vier politieagenten te lijf gaat die hen betrappt hadden bij een poging tot inbraak in een vrachtwagen op een autostradeparking.

Alexis De Swaef, voorzitter van La Ligue des Droits de l'Homme, trok als een vollediende jeezuïet die versie in twijfel. Voor mij heeft iedereen recht op een onpartijdig onderzoek, maar ik denk niet dat het van ongevoeligheid getuigt als je je vragen begint te stellen over verschillende geweldadige incidenten langs onze autowegen in één week.

Natuurlijk zullen getuigenissen van buurtbewoners in Groot-Bijgaarden over agressieve migranten in hun tuinen door De Ceulaer worden afgedaan als racistisch, omdat die niet passen in zijn discours. En zo zijn we weer aangeland bij de moeilijkheid die bij een deel van links blijft bestaan om crimineel gedrag te erkennen als dusdanig, omdat dat haaks staat op hun politieke ideologie. De Ceulaer zet zich zo op de lijn van de Brusselse PS of Ecolo, die jarenlang elk geweld hebben gerelativeerd waarbij jongeren van allochtone afkomst betrokken waren.

Ik heb inderdaad De Swaef verschillende keren gevraagd naar wat hij als beleid voorstelde voor transmigranten. Hij bleef het antwoord schuldig. Het ontbreken daarvan lijkt mij een groot probleem: wat moet een land doen met mensen die er illegaal verblijven en geen asiel willen aanvragen?

Ik heb lang gesproken met de Eritreërs die ik heb geherbergd. Zij spraken slecht Engels, hadden familie noch vrienden in Engeland, maar wilden er toch heen. Toen ik hen vertelde over de gevaarlijke en illegale tocht over het Kanaal, en hen vertelde dat ze ook hier asiel zouden kunnen vragen, bleken ze daarover nog niet geïnformeerd.

Bart De Wever maakt op zijn gekende provocatieve manier een volgens mij onterechte band tussen migratie en sociale zekerheid. Natuurlijk is hij demagogisch als hij blijft suggereren dat links voor open grenzen is. Maar van Joël De Ceulaer krijgt De Wever massaal munitie om links met dat stigma te blijven beladen, door mij voor te stellen als bondgenoot van de N-VA, gewoon omdat ik het had over problemen met transmigranten die geen asiel wilden aanvragen. Een vraag stellen naar een beleid betekent geen blijk van harteloosheid.

VANDER TAELEN

72 ACADEMICI

Uitlaatgassen

Men kan toch aannemen dat Duitse autobouwers uitgebreide effecten van uitlaatgassen op mensen kenden. Moeten we ons eerstdaags verwachten aan testen die de invloed van auto's – aan verschillende snelheden – op fietsende kinderen nagaan? Die grote industrieën met hun megawinstprojecten, het is toch altijd hetzelfde liedje: “*Erst kommt das Fressen und dann kommt die Moral.*”

S. Reel, Ranst

Politiek mandaat

Waarom gaan politici uit raden van bestuur lopen op het moment dat het fout loopt en hun kundige hand en netwerk van pas kan komen om getroffen burgers, personeel of beleggers bij te staan, te informeren of zelfs te ondersteunen? Plots is hun vertrouwensweg, is hun bestuursjob onverenigbaar met hun politieke functie of wordt het juridisch te warm onder hun voeten. Eigenaardig toch.

Dirk Ons, Witrijk

van 9 tot 5

30-1/1018